

Arrest

**nr. 151 392 van 28 augustus 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 13 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. WARLOP en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1 Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 september 2010 en heeft zich een eerste keer vluchteling verklaard op 28 september 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 7 december 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 18 juli 2014 en 19 december 2014.

1.3. Op 12 januari 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 13 januari 2015 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart op 15 mei 1978 geboren te zijn in het Libanese vluchtelingenkamp Ayn al-Hilweh. U bent van Palestijnse afkomst en als vluchteling van 1948 geregistreerd bij UNRWA (United Nations Relief and Works Agency).

U bent ongeveer vier à vijf jaar, en zoals u zelf aangeeft, 'niet-actief lid' geweest van de Jeugd van Fatah. Als er demonstraties waren, hebt u daaraan deelgenomen en in het kader van evenementen hing u portretten aan de muur. Ook de rest van uw familie is aanhanger van Fatah.

U woonde in Ayn al-Hilweh vlakbij de groentemarkt. Op 1 januari 2009 hebt u een winkel geopend waar u muziek, accessoires en cadeauartikelen verkocht. Deze winkel was gelegen in de Tahtanistraat, in een buurt die onder controle lag van de groepering Jund al-Sham.

Op 13 of 14 februari 2010 kwamen enkele leden van Jund al-Sham naar uw winkel om u te vragen om 's avonds naar de moskee te komen. U had schrik en bent op deze uitnodiging niet ingegaan, maar de dag nadien kwamen ze opnieuw langs met hetzelfde verzoek. U sloot uw winkel en ging mee naar de moskee. Daar deelden ze u op een vriendelijke toon mee dat ze hadden vernomen dat u pornofilms verkocht. U hebt dit ontkend en ze stelden voor dat u voortaan islamitische CD's en foto's zou verkopen; u kreeg drie dagen bedenktijd. U bent daarna niet meer naar hen gegaan, maar een week later vond er een explosie plaats waarbij de helft van uw winkel werd vernield. U bent drie dagen thuis gebleven en toen u daarna naar uw winkel ging, kwamen diezelfde personen opnieuw langs en weer werd u meegenomen naar de moskee. Daar werd u twee uur lang geslagen en uitgescholden en ze zeiden dat dit hun laatste waarschuwing was, waarna ze u lieten gaan. U had overal pijn en bij het wandelen begon u zich uit frustratie af te reageren door allerhande scheldwoorden tegen hen uit te spreken. Ze moeten dit hebben gehoord en begonnen op u te schieten. Uw been werd hierbij geraakt en u bent via een zijstraat weggelopen, alwaar u door iemand werd opgepikt die u naar het ziekenhuis bracht. Toen u in het ziekenhuis wakker werd, stonden enkele agenten aan uw bed die u vroegen wat er was gebeurd. U zei dat u niet wist wie op u geschoten had. U hebt daarna ongeveer vier en een halve maand bij uw broer in de wijk Uqbiya, gelegen in de stad Saida, doorgebracht. Intussen hadden uw ouders een bemiddelaar, ene J.A.-K., naar Jund al-Sham gestuurd, maar Jund al-Sham liet niet toe dat u naar Ayn al-Hilweh zou terugkeren. Ook een bemiddelingspoging van Fatah heeft niets opgeleverd. Op 15 juli 2010 was u met een vriend in Saida toen u door twee onbekenden met messen werd gestoken. Na dit incident besloot u dat het niet meer veilig was voor u en bent u naar een vriend in al-Rashidiya vluchtelingenkamp gegaan. Ongeveer vijftien dagen later bent u op legale wijze vertrokken naar Syrië en u hebt ongeveer 35 à 38 dagen in de hoofdstad Damascus doorgebracht. U bent daarna naar Turkije gegaan en met de hulp van een smokkelaar bent u illegaal per vrachtwagen naar Europa gereisd. Op 28 september 2010 vraagt u asiel aan bij de bevoegde Belgische instanties.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw geboorteakte, identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen, UNRWA-registratiekaart, UNRWA 'family record', een kopie van een brief van de UNRWA 'Representative Office to the EU', een verklaring van individueel uittreksel, de identiteitskaart van uw vader, geboorteakte van uw moeder, een huurcontract, doktersbriefje, een brief van de 'Fondation Palestinienne des Droits de l'Homme (met vertaling), twee brieven van A.K.A. (met vertalingen) en een CD-rom.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § § 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal (CGVS) blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (CGVS I, p.5). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst,

dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aanzet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

U verklaart dat enkele leden van Jund al-Sham u op een dag in de moskee hadden gevraagd of u voortaan de handelswaren in uw winkel zou vervangen door islamitische CD's, foto's van islamitische heiligdommen en dergelijke religieuze zaken. Ze gaven u hiervoor drie dagen bedenktijd. U hebt hen daarna niet meer gecontacteerd en een week later vond er een ontploffing plaats vlakbij uw winkel. Deze door u geschilderde gang van zaken kan echter niet overtuigen. Vooreerst is het niet aannemelijk dat u, nadat u drie dagen bedenktijd had gekregen van Jund al-Sham, geen contact met hen hebt opgenomen in verband met uw beslissing om al dan niet religieuze handelswaren te verkopen. Gezien u stelt dat u bang was toen ze u de eerste keer hadden gevraagd om mee te komen naar de moskee en gezien uw moeder stelde dat dit criminelen waren, en u daarom de eerste keer had geweigerd om mee te gaan, kan het in zijn geheel niet overtuigen dat u hen na drie dagen geen antwoord hebt geboden en niets van u hebt laten horen. Temeer u ook stelt dat u hun verzoek eigenlijk niet kon weigeren omdat ze u anders zouden vermoorden. U bleek zich dus wel degelijk bewust van de consequenties die een weigering van hun verzoek met zich zou meebrengen. Dat u hen na een week nog geen antwoord had gegeven, terwijl u daarenboven zelfs de intentie had om religieuze foto's in uw winkel te hangen en islamitische cassettes te verkopen, kan bijgevolg totaal niet overtuigen. Voorts is het merkwaardig dat u enerzijds stelt dat de leden van Jund al-Sham wel vriendelijk waren toen ze u voor het eerst spraken, maar dat ze anderzijds een week nadien wel zijn overgegaan tot het plaatsen van een bom bij uw zaak, zonder u vooreerst te contacteren of u al dan niet de religieuze handelswaren zou gaan verkopen of reeds aan het verkopen was. Het plaatsen van een bom verschilt dusdanig drastisch van hun initiële aanpak, dat dit weinig overtuigend is (CGVS I, pp. 9-10; CGVS II, p. 3).

Voorts stelt u dat u de eerste drie dagen volgend op de explosie bij uw winkel, bent thuis gebleven en niet naar de winkel bent gegaan. Uw broer is wel naar de winkel gegaan om orde op zaken te stellen. Dat u door Jund al-Sham met de dood werd bedreigd terwijl uw broer door deze groepering met rust werd gelaten, is echter niet plausibel. U stelt weliswaar dat u problemen had omdat u de eigenaar van de zaak was, maar deze uitleg kan niet afdoende overtuigen, temeer u stelt dat uw broer weleens in de zaak hielp als u een andere afspraak had. Hieruit kan worden afgeleid dat ook uw broer met uw zaak zou kunnen worden geassocieerd en het is dan ook bevreemdend dat ze hem niet zouden lastigvallen gezien ze reeds zo ver waren gegaan om een bom te plaatsen. U stelt weliswaar dat het weinig voorviel dat uw broer u hielp, maar dit verschil in aanpak is dermate frappant dat het niet kan overtuigen. U verklaart weliswaar dat uw jongste broer op een bepaald moment werd meegenomen naar de moskee waar hem vragen werden gesteld over uw verblijfplaats, maar dat uw broer pas negen maanden na het incident met de bom over u werd ondervraagd, is opmerkelijk. Dit is enerzijds een indicatie dat Jund al-Sham u niet belangrijk genoeg achtte om u te vervolgen, want mochten ze uw werkelijk viseren met het oog op vervolging, kan er immers van worden uitgegaan dat ze niet zo lang zouden wachten om te peilen bij uw familieleden waar u zich bevindt. Dat uw broer verder geen problemen heeft gehad met Jund al-Sham, is, zoals eerder aangegeven, evenmin overtuigend, daar hij toch ook af en toe in uw winkel hielp. U verklaart deze gang van zaken doordat uw broer in de Emiraten werkt en buiten het kamp woont, maar dit is geen afdoende verklaring, daar er van kan worden uitgegaan dat ze hem wel zouden kunnen weten te vinden, temeer u nog familieleden hebt die in het kamp wonen die eveneens onder druk zouden kunnen worden gezet om u of uw broer te vinden (CGVS I, pp. 7, 10 & 13, CGVS II, pp. 3 & 6-7).

Gezien bovenstaande vaststellingen hebt u uw problemen met Jund al-Sham niet aannemelijk gemaakt en niet aannemelijk gemaakt dat ze u ervan beschuldigd hebben 'aangifte te hebben gedaan bij de ongelovige staat' (CGVS I, p. 13). Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan deze problemen, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u, toen u buiten het vluchtelingenkamp in Saida verbleef, door twee leden van Jund al-Sham met een mes werd gestoken. Het loutere feit dat u door enkele personen met een mes werd aangevallen, hoeft hier op zich niet te worden betwist, maar u hebt, gezien uw ongeloofwaardige verklaringen over uw problemen met Jund al-Sham, niet aannemelijk gemaakt dat Jund al-Sham hierachter zit. Bovendien dient vastgesteld dat u niet weet wie uw aanvallers waren en bijgevolg kan uit dit eenmalige incident niet worden besloten dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren (CGVS I, p. 10, 13).

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden

te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilweh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is. Voor uw vertrek uit Ayn al-Hilweh woonde u bij uw ouders in een appartement dat bestond uit vier kamers. Ondertussen is uw vader overleden en is uw moeder de enige die nog in dit appartement woont. U kunt daar onderdak genieten. U hebt twee broers die permanent in Libanon wonen en één broer die in Denemarken werd erkend als vluchteling en zij staan mee in voor het onderhoud van uw moeder. Dat zij over voldoende financiële draagkracht beschikken, blijkt evenzo uit het feit dat zij reeds tweemaal het vliegtuigticket van uw moeder hebben bekostigd, toen zij u in België kwam opzoeken. Voorts verklaart u verschillende jobs te hebben uitgeoefend, waaronder in de landbouwsector en drie jaar in een kwekerij. Uw laatste job was het uitbaten van een winkel. Hieruit blijkt dat u voldoende ondernemend bent om op de arbeidsmarkt uw weg te vinden. Voorts blijkt dat u in Libanon nog steeds over een afdoende familiaal netwerk beschikt: één broer woont buiten het vluchtelingenkamp van Ayn al-Hilweh en reist vaak op en af naar de Verenigde Arabische Emiraten voor werk. Een andere broer werkt op landbouwgronden en heeft een eigen appartement in Saida buiten het vluchtelingenkamp. Uw moeder, vier broers en uw zus verblijven in Ayn al-Hilweh. Uw broers oefenen verschillende beroepen uit, onder andere in de handel en groentesector (CGVS I, pp. 7-8).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie te wijzigen. De geboorteakte, identiteitskaart, UNRWA-registratiekaart, UNRWA Family Record, de brief van UNRWA 'Representative Office to the EU' (kopie), verklaring van individueel uittreksel, identiteitskaart van uw vader en geboorteakte van uw moeder hebben louter betrekking op uw identiteit en afkomst en dit wordt hier niet betwist. Het huurcontract heeft dan weer betrekking op uw zaak, niets meer en niets minder, en dit gegeven op zich wordt hier niet in twijfel getrokken. Wat betreft de brief van 'Fondation Palestinienne des Droits de l'Homme', dient opgemerkt dat u verklaart dat dit document werd opgesteld nadat uw ouders deze organisatie hadden gecontacteerd. Deze brief werd ter uwer behoefte opgemaakt en heeft bijgevolg geen bewijswaarde. Hetzelfde geldt voor de twee getuigenverklaringen die door de mukhtar werden opgesteld. Ook deze documenten werden ter uwer behoefte opgemaakt en hebben geen objectieve bewijswaarde. Bovendien dient vastgesteld dat deze twee verklaringen en de brief van de 'Fondation Palestinienne des Droits de l'Homme' enkel waarde hebben ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig asielrelaas, wat in casu niet het geval is. Dergelijke bewijzen zijn niet voldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen. Het doktersbriefje en de brief van Hammoud Hospital geven dan weer louter een indicatie van uw gezondheidssituatie, maar kunnen geen uitsluitsel geven over de oorzaak van uw gezondheidsproblemen en hebben bijgevolg evenmin bewijswaarde. De door u neergelegde CD-rom met een boodschap van Usbat al-Ansar heeft betrekking op de algemene situatie in Libanon maar dit toont niet aan dat u persoonlijk werd bedreigd en vervolgd.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 7 november 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van autobommen, politieke moorden en grensgeweld. Tot nu toe concentreerde het geweld zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurig gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen.

In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 gewelddadige confrontaties plaatsvonden in de stad Tripoli tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er evenwel een militair

veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebelligroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A en 1, D, tweede alinea van het Vluchtelingenverdrag en van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker wijst erop dat hij geregistreerd is bij de UNRWA. Hij meent dat de UNRWA er niet meer in slaagt om kwalitatieve, effectieve bijstand te bieden die Palestijnse vluchtelingen in staat stelt om een menswaardig leven te leiden. "De verzoeker preciseert dat "Voor medische behandeling. ...Sommige soorten van medecijnen kreeg je gratis en andere moet je buiten bij particuliere apotheken kopen...Ben je naar een URWA School gegaan? Ja...(zie verhoor 18/07/2014, p. 5) Dat betekent dat de social economische situatie van de verzoeker en zijn familie slecht was." Volgens hem worden zijn verklaringen bevestigd door de COI Focus "Libanon. Leefomstandigheden van Palestijnen" van 23 januari 2014, waaruit blijkt dat de bestaande Palestijnse vluchtelingengemeenschap het nog moeilijker krijgt omdat de aandacht van donoren verschoven is naar de Syrische vluchtelingencrisis. Zij krijgen over het algemeen geen voedselhulp of financiële bijstand van UNRWA, aldus verzoeker. Omwille van budgettaire tekorten zal UNRWA het aantal "special hardship cases" nog verder terugdringen. De medische bijstand vanwege UNRWA is van weinig of geen kwaliteit en de infrastructuur van het kamp waarvoor UNRWA instaat, is rampzalig, zo stelt verzoeker. Aangezien uit objectieve bronnen blijkt dat UNRWA niet meer in staat is haar opdracht te vervullen, dient artikel 1, D, tweede lid van het Vluchtelingenverdrag te worden toegepast en dient verzoeker automatisch als vluchteling te worden erkend.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij problemen heeft gehad met de extreme islamitische groepering Jund al-Sham. Hij meent dat het *in casu* duidelijk is dat zijn leven, minstens zijn fysieke integriteit, bedreigd werd in het kamp, ongeacht wie de dader was. Hij kan niet rekenen op de bescherming van de Libanese autoriteiten, die de kampen niet betreden. Hij kan er evenmin van uitgaan dat het volkscomité in staat zou zijn bescherming te bieden. Verzoeker meent te voldoen aan de in artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag aangegeven gronden: (i) hij heeft problemen met aanhangers van Jund al-Sham, zijn relaas is plausibel en strookt met objectieve landeninformatie (gegronde vrees), (ii) hij werd door aanhangers van Jund al-Sham bedreigd en zijn winkel werd vernield door een ontplofing, de Libanese staat en het "Popular-Committee" kunnen hem niet beschermen en zijn ouders hebben zonder succes

geprobeerd een bemiddelaar in te schakelen (vervolg), en (iii) het is een kwestie van vrijheid dat hij in zijn winkel kan verkopen wat hij wilt (omwille van het behoren tot...). Verzoeker wijst erop dat de veiligheidssituatie in Ayn al-Helwé gespannen was vanwege een aanhoudend conflict tussen Fatah en de islamitische groeperingen. De extremistische Palestijnse groepen zijn volgens hem oncontroleerbaar en het kamp is "een zone van niet-recht". Hij heeft aan verweerder geëxpliciteerd "om zijn vrees uit vervolging in de zin van het Verdrag van Genève uit te leggen; Dat de tegenpartij heeft niet in rekening gehouden en heeft niet zijn redenen uitgelegd".

2.2. In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt als volgt in zijn verzoekschrift: "Overwegende dat erkenning van de subsidiaire bescherming aan verzoeker werd afgewezen; Dat verzoeker verschillende redenen heeft om een onmenselijke behandeling te vrezen en die de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de wet toe te kennen; Dat het duidelijk is dat verzoeker in de onmogelijkheid is om in Libanon terug te keren;"

2.3. Verweerder brengt per drager op 26 juni 2015 samen met een aanvullende nota de COI Focus "Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon" van 11 mei 2015 en de COI Focus "Libanon. Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen" van 12 juni 2015 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.4. Verzoeker kan de schending van de artikelen 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag niet dienstig aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten en de door hem voorgelegde documenten en de verklaringen die hij hierbij aflegt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder ondermijnen, zoals wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen."

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

2.7. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn"*.

2.8. Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden."

2.9. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.10. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.11. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn/haar invloed en onafhankelijk van zijn/haar wil waardoor hij/zij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij/zij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.12. *In casu* wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door hem voorgehouden problemen met Jund al-Sham.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het op algemene wijze poneren van een vrees voor vervolging dan wel een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en het volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook allerminst vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten zodat deze door de Raad tot de zijne worden gemaakt en beschouwd worden als zijnde hier hernomen.

De Raad benadrukt in dit verband dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS, nr. 134.545 van 3 september 2004). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS, nr. 163.124 van 4 oktober 2006; RvV, nr. 19.768 van 1 december 2008). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond daar er werd vastgesteld dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is wegens incoherente en ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot de problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet Libanon te verlaten. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing.

2.13. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" d.d. 12 september 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhinderen. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten.

Er dient te dezen te worden benadrukt dat noch het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, noch de Raad betwist dat de Libanese autoriteiten de toegang voor Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) bemoeilijken. Uit hoger aangehaalde informatie blijkt evenwel dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied actueel geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen. Cedoca heeft deze informatie in september 2014 nogmaals afgetoetst bij Human Rights Watch, dat als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië voor het betreden van Libanees grondgebied. De expert Libanon van Human Rights Watch stelde tot op heden geen enkele informatie te hebben ontvangen die zou suggereren dat Palestijnen uit Libanon (Palestinian Refugees from Lebanon, PRL) moeilijker opnieuw toegang tot het grondgebied zouden krijgen ten gevolge van de restricties opgelegd aan Palestijnen uit Syrië (PRS). Andere in september 2014 door Cedoca gecontacteerde objectieve bronnen, waaronder UNRWA, bevestigen bovenstaande informatie. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 12 september 2014 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties, lokale ngo's, een academicus en een ervaringsdeskundige. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNWRA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA. Verzoeker betwist dit gegeven op zich overigens niet in het verzoekschrift.

2.14. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen”* van 12 september 2014 en *Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review), dat het UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat het UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNWRA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die het UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘emergency cash’ voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat UNWRA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, *et cetera*, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Zo uit de beschikbare informatie blijkt dat de aandacht van de donoren verschoven is naar de Syrische crisis en dit onrechtstreeks een impact heeft gehad op de fondsen beschikbaar voor de reeds bestaande *emergency appeals* en andere activiteiten die gefinancierd worden door middel van de vrijwillige bijdragen voor donoren, blijkt uit dezelfde informatie ook dat UNWRA niet hoeft te snoeien in haar dienstverlening naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe teneinde noodhulp aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië te kunnen verschaffen (zie COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen”* van 12 juni 2012, rechtsplegingsdossier, stuk 9). Er kan aldus geenszins gesteld worden dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoort of dat hij beroep diende te doen op het *Emergency Program*. Verzoeker toont geenszins aan dat de UNRWA-bijstand in zijn hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag “om welke reden ook is opgehouden te bestaan”.

2.15. Zo uit de beschikbare informatie voorts blijkt dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen – waar de algemene situatie en de leefomstandigheden erbarmelijk kunnen zijn – in het bijzonder, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar hij concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Zo wordt hieromtrent in de bestreden beslissing correct gesteld als volgt: “Voor uw vertrek uit Ayn al-Hilweh woonde u bij uw ouders in een appartement dat bestond uit vier kamers. Ondertussen is uw vader overleden en is uw moeder de enige die nog in dit appartement woont. U kunt daar onderdak genieten. U hebt twee broers die permanent in Libanon wonen en één broer die in Denemarken werd erkend als vluchteling en zij staan mee in voor het onderhoud van uw moeder. Dat zij over voldoende financiële draagkracht beschikken, blijkt evenzo uit het feit dat zij reeds tweemaal het vliegtuigticket van uw moeder hebben bekostigd, toen zij u in België kwam opzoeken. Voorts verklaart u verschillende jobs te hebben uitgeoefend, waaronder in de landbouwsector en drie jaar in een kwekerij. Uw laatste job was het uitbaten van een winkel. Hieruit blijkt dat u voldoende ondernemend bent om op de arbeidsmarkt uw weg te vinden. Voorts blijkt dat u in Libanon nog steeds over een afdoende familiaal netwerk beschikt: één broer woont buiten het vluchtelingenkamp van Ayn al-Hilweh en reist vaak op en af naar de Verenigde Arabische Emiraten voor werk. Een andere broer werkt op landbouwgronden en heeft een eigen appartement in Saida buiten het vluchtelingenkamp. Uw moeder, vier broers en uw zus verblijven in Ayn al-Hilweh. Uw broers oefenen verschillende beroepen uit, onder andere in de handel en groentesector (CGVS I, pp. 7-8).”

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en dat verzoeker geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilweh van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar hij verbleef.

Verzoeker betwist deze overwegingen niet, noch brengt hij op zijn persoon betrokken feiten aan die de beoordeling door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in een andere daglicht kunnen stellen.

Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde documenten wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld als volgt: *"De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie te wijzigen. De geboorteakte, identiteitskaart, UNRWA-registratiekaart, UNRWA Family Record, de brief van UNRWA 'Representative Office to the EU' (kopie), verklaring van individueel uittreksel, identiteitskaart van uw vader en geboorteakte van uw moeder hebben louter betrekking op uw identiteit en afkomst en dit wordt hier niet betwist. Het huurcontract heeft dan weer betrekking op uw zaak, niets meer en niets minder, en dit gegeven op zich wordt hier niet in twijfel getrokken. Wat betreft de brief van 'Fondation Palestinienne des Droits de l'Homme', dient opgemerkt dat u verklaart dat dit document werd opgesteld nadat uw ouders deze organisatie hadden gecontacteerd. Deze brief werd ter uwer behoefte opgemaakt en heeft bijgevolg geen bewijswaarde. Hetzelfde geldt voor de twee getuigenverklaringen die door de mukhtar werden opgesteld. Ook deze documenten werden ter uwer behoefte opgemaakt en hebben geen objectieve bewijswaarde. Bovendien dient vastgesteld dat deze twee verklaringen en de brief van de 'Fondation Palestinienne des Droits de l'Homme' enkel waarde hebben ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig asielrelaas, wat in casu niet het geval is. Dergelijke bewijzen zijn niet voldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen. Het doktersbriefje en de brief van Hammoud Hospital geven dan weer louter een indicatie van uw gezondheidssituatie, maar kunnen geen uitsluitel geven over de oorzaak van uw gezondheidsproblemen en hebben bijgevolg evenmin bewijswaarde. De door u neergelegde CD-rom met een boodschap van Usbat al-Ansar heeft betrekking op de algemene situatie in Libanon maar dit toont niet aan dat u persoonlijk werd bedreigd en vervolgd."*

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.16. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en de actuele situatie van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese vluchtelingenkampen in het bijzonder, blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon *"De actuele veiligheidssituatie in Libanon"* van 11 mei 2015, rechtsplegingsdossier, stuk 9) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, politiek gemotiveerde moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 werd gekenmerkt door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beiroet geviséerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. Sinds november 2014 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Het leger heeft in het voorjaar de in de grensregio aanwezige troepen versterkt. In de grensregio met Syrië concentreert

het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds de tweede helft van 2014 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt, niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad wijst er te dezen op dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in vornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Libanon gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.17. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat wordt verzoeker conform artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont voorts niet aan dat dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.18. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS